ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

ΣΕΜΙΝΑΡΙΑ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ
ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ Λ. ΠΙΕΡΡΗΣ

ΚΥΚΛΟΣ ΚΕ'
ΠΕΡΙΟΔΟΣ 2011 - 2012

ΑΝΘΡΩΠΟΓΟΝΙΑ
Φυσική Ιστορία του Ανθρώπου
Ή
Ανθρώπινη Φύση και Ανέλιξη
(από τις Δυναμερές Πρωταρχές
μέχρι την Ακμή της Τελειότητας)

27ο Σεμινάριο

Το Σεμινάριο

Το 27ο τακτικό Σεμινάριο του φετινού ΚΕ' Κύκλου θα πραγματοποιηθεί την Πέμπτη 28 Ιουνίου του Σωτήριου και Αναγεννητικού έτους 2012 της Δημιουργικής Καταστροφής, στις 8.30 το βράδυ. Είναι το δέκατο του Δ' και τελευταίου μέρους του Κύκλου της Ανθρωπογονίας, του μέρους όπου ασχολούμαστε ειδικώτερα με την γέννηση και την εξέλιξη της φιλοσοφικής σκέψης τον 6ο και 5ο αιώνα π. Χ.
Βέβαια στις τελευταίες συναντήσεις μας το περισσότερο μέρος των συζητήσεών μας κατέλαβε η ανάλυση και κατά συνέπεια ο ορθός προσανατολισμός σχετικά με τα μείζονα γεγονότα των κοσμοιστορικών παγκόσμιων εξελίξεων, της αποδόμησης της «Ευρώπης» και του Ευρωπαισμού, και της καταληκτικής κρίσης του ΝεοΕλληνισμού υπό το βάρος των ανομιών του επονείδιστου δοσιλογικού Καθεστώτος της Χώρας.
Θα συνεχίσουμε την επιβαλλόμενη αυτή ενασχόληση με την τύχη της πατρίδας μας και αυτήν την Πέμπτη. Ως άξονες της ανάλυσης μπορούν να χρησιμεύσουν τα τρία Κείμενα Εργασίας και Σκέψης που περιλαμβάνω εδώ.
Όμως ταυτόχρονα θέλω να φανερώσω την μορφή παριστώντας την αδρή δομή της πρώτης αύξησης του νεογεννηθέντος Λόγου, τα νοήμονα κινήματα της φιλοσοφικής σκέψης από τις πρωταρχές στο πρώτο μισό του 6ου αιώνα π. Χ. μέχρι το τέλος του 5ου.
Η περίοδος διακρίνεται σε δύο φάσεις οι οποίες χρονολογικά αλληλοεπικαλύπτονται εν μέρει. Η πρώτη είναι της Φιλοσοφικής Φυσιολογίας. Η δεύτερη της Σοφιστικής (συμπεριλαμβανομένου του Σωκράτη).
Η Φιλοσοφική Φυσιολογία έχει μια αδήριτη «μαθηματική» πρόβαση. Στην αρχή της, η Ιωνική φιλοσοφία παρουσιάζεται ως μία τριάδα, με θέση τον αρχαίο Ιωνικό Μονισμό, αντί-θεση τον Πυθαγόρειο Δυισμό, και σύν-θεση την Ηρακλείτεια ενότητα των αντιθέτων. Στην καταληκτική αυτή σύνθεση του Ιωνικού γεωγραφικού τριγώνου (Μίλητος, Σάμος, Έφεσος) ως θέση, νέα αντίθεση θέτει η Παρμενίδεια φιλοσοφία του απόλυτου Είναι. Και με την σειρά τους, στον Γόρδιο Δεσμό του Είναι που συμπλέκει η απολυτότητά του απάντηση δίνουν τρεις κατευθύνσεις του 5ου αιώνα που συνεχίζουν την προβληματική του 6ου. Πρώτον η Ιωνική λύση του Αναξαγόρα. Δεύτερον η Σικελιωτική λύση του Εμπεδοκλή. Και τρίτον ο Ιωνικός Ατομισμός με τις διάφορες μορφές του.
Έσυρα την προηγούμενη Πέμπτη το βασικό περίγραμμα του Ιωνικού αρχικού τριγώνου. Αυτήν την Πέμπτη θα λογαριαστούμε με τον Παρμενίδειο λέοντα και τους πόρους διεξόδου από την επιβολή του.
Ο τίτλος του θέματος θα είναι:

Παρμενίδης ή ο Γόρδιος Δεσμός του Είναι.
Λύσεις: Αναξαγόρας, Εμπεδοκλής, Ατομισμός.

***

Κείμενο Αποτροπιασμού

Η Εσωτερική Αηδία

Και ιδού το θεομίσητο Καθεστώς της Ντροπής διενήργησε Ληστρικές Εκλογές φθονερής Απάτης και Νοθείας εξονείδιστης, Νοθείας θεμάτων, Νοθείας Προπαγάνδας, Νοθείας αποτελεσμάτων.
Και ιδού διώρισε την επαίσχυντη Κυβέρνηση της παλαιοκομματικής Φαυλοκρατίας.
Και ιδού αυτή,ως το εικός, προπηλακίζεται μετα βδελυγμίας πανταχόθεν στο εξωτερικό και περιφρονείται στο εσωτερικό.
Και ιδού Υπουργός Οικονομικών ασθενών ευθύς και προπαραιτούμενος, υπό λιθώδους δε μηχανεύματος αντικαθιστάμενος.
Και ιδού Πρωθυπουργός οφθαλμιών δεινήν πνευματικήν τυφλότητα.
Και ιδού διπλωματικές ασθένειες τρόμου καταγελώμενες, κατά το παλιότερο εκείνο προεγνωσμένο ατύχημα των αναβολικών πρωταθλητών της τεχνητής διέγερσης.
Και ιδού εκοπίασαν δήθεν οι βδελυροί Δοσίλογοι για να έχουμε ισχυρη Κυβέρνηση επί τη διαπραγματεύσει της ονειροφαντασιάς τους – και ιδού αποστέλλουν στην Συνέλευση των Πουλιών αγαθόν γερόντιον, Ρόμπαν Καθεστωτικήν, οίκτον εξικετεύοντες --- τότε διατί φευ αλληλοεβιάζοντο;
Έγραψα στο προηγούμενο Κείμενο Σκέψης μου:
«Και θα κάνουν Κυβέρνηση της χώρας οι δύο Καππαδόκες. Με τον εξ αριστερών τώρα παρατρεχάμενο, αφού ο εκ δεξιών κάηκε! Λες και η αχρειότητα έχει πάτο.
Κυβέρνηση Αίσχους ασφαλώς, αλλά και προφανώς Κυβέρνηση Ακυβερνησίας.
Τοσαύτα περί τοιούτων!»
Και ιδού επαληθεύθην πριν αλέκτωρ λαλήσει, Νυκτός εν παραβύστω.
Πέντε οι βασικές κατηγορίες των μελών του Καθεστώτος:
Οι προδοτικές Οχηές.
Οι κομπλεξικοί Πίθηκοι.
Οι βορβορόβιοι Χοίροι.
Οι νεκροφάγες Ύαινες.
Οι υλακτούντες Κύνες.
Αληθώς εστηλίτευσε ο Ανδρέας Καρκαβίτσας το Φαύλο καθεστώς των Οχηών και των Πιθήκων και των Υαινών και των Χοίρων και των Σκύλων τους:
«Η μόνη και κύρια αφορμή είνε γιατί αυτοί «επί τριακονταετίαν και πλέον παρακάθηνται εν τω Κοινοβουλείω» και λογοκοπούν και σαχλοποιούν τα πάντα. Είνε γιατί, επί τριακονταετίαν και πλέον, βουλεύονται άδικα και υπουργεύουν παράνομα και διοικούν ασύστολα και σπαταλούν άπονα. Είναι γιατί αυτοί επί τριακονταετίαν και πλέον δεν άφησαν αισχρότητα που να μην έπραξαν και φαυλότητα που να μην υποστήριξαν και μηδαμινότητα που να μην ετίμησαν και αδοξίαν που να μην εδόξασαν…»

Και ιδού επιμένουν. Και τραβούν το σχοινί στα άκρα.
Και ιδού η Κοινωνία θα τους τραβήξει το σχοινί στα άκρα.

***

Κείμενο Θλιμμένης Σκέψης

Γερμανία και Ευρώ πη
Ο Ήρωας και το απεχθές Δημιούργημά του.

Η αντίληψη ότι οι Επιστήμες του Ανθρώπου διαφέρουν ριζικά από τις Επιστήμες της Φύσεως είναι χαρακτηριστικά Ευρωπαϊκή. Η επιστημολογική αντιπαράθεσή τους εκπηγάζει από την οντολογική αντίθεση Υποκειμένου και Όντος. Ο άνθρωπος, για την παραδειγματική Ευρωπαϊκή σκέψη, είναι μείγμα από φύση και υποκείμενο. Καθ' ο μέτρο είναι φύση, ο άνθρωπος υπόκειται στους νόμους της φύσης. Αλλά κατά το μέτρο που είναι Υποκείμενο, θεωρείται ελεύθερος από τη φυσική νομοτέλεια, από την Τάξη του Όντος.
Αταξία καθ' εαυτή δεν μπορεί να υπάρξει. Τίποτα δεν δύναται να υποσταθεί εν αταξία. Γιατί το Είναι συνεπάγεται το ον (= αυτό που είναι), το ον συνεπάγεται ουσία (τον σκληρό πυρήνα της ύπαρξης), το ον και η ουσία προϋποθέτουν το εν (αυτό που δεν είναι μηδέν υπάρχει με το να είναι κάτι ορισμένο), η ουσία ως τι (κάτι) ορισμένο σημαίνει μορφή, δηλαδή περατωμένη απειρία, ένα πέρας στο πεδίο της αοριστίας, έναν προσδιορισμό στο πεδίο της απροσδιοριστίας, έναν καθορισμό του ακαθόριστου. Μορφή, πέρας, καθορισμός, όρος και ορισμός.
Μορφή, πέρας και όρος είναι ενότητα μιας διαφοροποιημένης πολλαπλότητας. Και μια τέτοια ενότητα είναι ολότητα στοιχείων, συνιστωσών, μερών και μελών. Ολότητα σημαίνει δομημένη διάρθρωση, αρμονία συνδιατεταγμένων συνιστωσών, και συνεπώς τάξη.

Το Είναι συνεπάγεται λοιπόν τάξη, ευταξία, γιατί βασικά το είναι συμπεριλαμβάνει το ευ είναι, η ουσία έχει εγγεγραμμένη μέσα της την τελειότητά της. Κατ' ανάγκην άρα το Υποκείμενο τιθέμενο εκτός όντος χρειάζεται τάξη. Και επειδή έχει αυτοστερηθεί της φυσικής τάξης, επινοεί τεχνητή. Λέω «επινοεί» γιατί και η νόηση του Υποκειμένου ως Υποκειμένου απουσία Όντος δεν είναι το νοείν που ταυτίζεται με το είναι αλλά κάτι άλλο, μια σκέψη που υπακούει στους δικούς της κανόνες, στη δική της «λογική». Η Ευρωπαϊκή φιλοσοφική και επιστημονική έμφαση στη «μέθοδο» είναι απόρροια αυτού του θεμελιώδους γεγονότος. Το Υποκείμενο υπάρχει λοιπόν ως υποκείμενο εν τεχνητή τάξει, την οποία επινοεί η σκέψη του, αποστερημένη του Όντος.
Και εδώ έγκειται το υπαρξιακό πρόβλημα του Ευρωπαϊκού Υποκειμένου. Την ελευθερία του από το ον και τη φυσική τάξη το Υποκείμενο την εξαγοράζει με βαριά, τυραννική πειθαρχία σε τεχνητή, προβαλλόμενη από το ίδιο, τάξη, σε μια επαχθή αυτοδέσμευση. Αυτό μπορεί να ιδεολογικοποιείται ως αυτοκαθορισμός (σαν την ύπαρξη που προηγείται και καθορίζει την ουσία), στην πραγματικότητα όμως γεννάει το βίωμα ενός α-νόητου περιορισμού της ελευθερίας. Γιατί μόνο η ένταξη στη φυσική τάξη του όντος έχει νόημα και αξία αφού προκαλεί την κίνηση του όντος προς την τελειότητά του. Αντιθέτως η υποταγή στη δική του αυθαιρεσία εγκυρώνει μεν για το Υποκείμενο την (τεχνητή) τάξη που σύστησε, αλλά δεν την νοηματοδοτεί. Το Υποκείμενο στερείται νοήματος και νοηματοδοτικής αρχής: μόνο το απόλυτο Είναι δίνει ύπαρξη και νόημα ταυτόχρονα στα όντα. Το Υποκείμενο παρέχει ύπαρξη στον «φτιαχτό» κόσμο του, αλλά ποτέ νόημα. Γιαυτό το ψάχνει στα έσχατα και στα άπειρα. Συνεπώς και η ύπαρξη της τεχνητότητας είναι κίβδηλη. Γιατί η πραγματική ύπαρξη εμπεριέχει το νόημά της, αφού εμπερικλείει την τελειότητά της κατά τον Νόμο του Όντος. Εγκλωβισμένο στην Τάξη της Α-νοησίας το Υποκείμενο στενάζει για λύτρωση. Η κραυγή της οδύνης του είναι ο Ρομαντισμός. Θέλει να ξαναενώσει το διαμελισθέν σώμα του υπερδύναμου Ζαγρέα:

πότνια Γῆ, Ζαγρεῦ τε θεῶν πανυπέρτατε πάντων
(Αλκμαιωνίς, Fr. 3 Bernabé)

Ύπαρξη και Νόημα συνυπάρχουν αδιαιρέτως στην ολοκληρία του απόλυτου Είναι. Πώς το Υποκείμενο θα αποκαταστήσει την οργανική συνουσίωσή τους, αφού την διαμέλισε αφοριζόμενο από το Είναι;
Δυο οδοί φαίνεται να ανοίγονται ενώπιον του οδυνιώντος Υποκειμένου. Δυο δρόμοι μπροστά στον Τευτονικό Ήρωα.
Ο ένας είναι η οδός του Μαρτυρίου του. Εμμένει στην αυτοδέσμευσή του, στο δικό του αρχέγονο άγος: στην αποκοπή του από τον Παράδεισο του Όντος. Έχει αυτοευνουχισθεί. Αυτό αποτελεί τη Μοίρα του. Εν ονόματι της απελευθέρωσής του από το Ον και την Τάξη του Είναι, το Γερμανικό Ηρωικό Υποκείμενο σκλαβώθηκε στη δεινότερη ανάγκη, στη Μοίρα του Τεχνητού και του Α-νόητου. Η αυτοθέσμισή του είναι αυτοθέσμιση του Ευνούχου: πρέπει να απέχει από αυτό που δεν μπορεί να πράξει.
Αλλά ακριβώς στην έσχατη απόγνωση της υποταγής της ελευθερίας, αχνοφέγγει ένας αντίθετος δρόμος για τον Πάσχοντα Ήρωα. Γιατί το Υποκείμενο ενώ κατέστρεψε τη δυνατότητα της συνουσίας με την ολοκληρία του Όντος, δεν εξαφάνισε την επιθυμία της συνεύρεσης. Η επιθυμία έμεινε, ακόμη και η ηδονή, η ικανοποίηση όμως διέφυγε. Τη ρίζα της ύπαρξής του στην ενότητα του όντος δεν μπόρεσε, δεν γίνεται, να ξεριζώσει. Έκοψε όμως τα αγγεία μέσα από τα οποία οι χυμοί της ζωής δίνουν άνθη και καρπούς. Και πνίγεται έτσι

το Υποκείμενο στους χυμούς της ύπαρξης που δεν βρίσκουν πόρο και διέξοδο. Αυτό εννοώ ευνουχισμό: έκοψε τους πόρους, δεν ξέρανε την πηγή. Αυτό είναι ο συναισθηματικός ωκεανός που κατακλύζει το Ρομαντικό Υποκείμενο, η οδύνη του Κόσμου που υποφέρει ο Γερμανός Ήρωας.
Η επιθυμία της φυσικής τελειότητας, η ηδονή του Κάλλους έμειναν ζωντανά ορόσημα στην Τευτονική ψυχή του δρόμου του Όντος, ακόμη και αφότου διάλεξε την οδό του μαρτυρίου της. Αυτή η επιθυμία και αυτή η ηδονή είναι ο Έρωτας του Ελληνικού Κάλλους. Έρωτας του Κλασσικού ανικανοποίητος. Να η γέννηση του Μεγάλου Ρομαντισμού.
Ο έρωτας του Κάλλους (απαύγασμα της μονής του ανθρώπου στο Ον) και ο συναΐδιος πόθος της Ελευθερίας (άνθος του ίδιου φυτού που ριζώνει στο απόλυτο Είναι), δονούν τη μαρτυρική ψυχή του Γερμανού Ήρωα. Ελευθερία είναι το φως της ύπαρξης, είναι η νοητότητα του Είναι, είναι το Πεπρωμένο του Όντος, είναι να ηχήσει η αρμονία που συνιστά και ουσιώνει την ύπαρξη του όντος.
Είμαι ελεύθερος σημαίνει οδεύω απαρέγκλιτος την οδό του πεπρωμένου μου ιστάμενος πάνω στο πέρας της ουσίας μου, μεγαλυνόμενος από την τελειότητα της φύσης μου.
Γιατί οδός αναγκαία υπάρχει τελειότητας και συνάμα σωτηρίας, Πόρος υπάρχει στο Είναι, μίτος και έξοδος από τον Λαβύρινθο της ύπαρξης πάντα υπολανθάνει – και μονοσήμαντος, ένας και μοναδικός για κάθε μοναδικότητα. Οι εξισώσεις του Είναι επιδέχονται λύσης – και λύσης μονοσήμαντης. Αυτό θα πει περάτωση της απειρίας, ο ακριβής εναρμόνιος καθορισμός στο πέρας του όρου του όντος: ούτε υπερπροσδιορισμός ούτε υποπροσδιορισμός, αλλά το πλήρες και τέλειο κλείσιμο όλων των οντολογικών δυνατοτήτων σε μια εναρμόνια ολότητα για κάθε περίπτωση.
Έρωτας του Κλασσικού Κάλλους και Πόθος της Φυσικής Ελευθερίας μαστιγώνει τη Γερμανική Ηρωική Ψυχή. Ξέρει ότι αυτό που κατασκευάζει σαν Υποκείμενο είναι τεχνητή α-νοησία. Ξέρει στα βάθη της ψυχής της ότι φτιάχνει ανελεύθερους ανθρώπους. Ξέρει ότι δημιουργεί ασχήμια, α-μορφία, α-πειρία. Δεν μιμείται τον Δημιουργό Θεό, δεν συμμετέχει στο Μέγα Έργο της Δημιουργίας όπου το κτίσμα καλόν λίαν. Περιφρονεί η Γερμανική Ηρωική Ψυχή το δημιούργημά της. Περιφρονεί η Γερμανία την Ευρώπη. Και εδώ, στα ανομολόγητα βάθη της Τευτονικής ψυχής συναντιόμαστε οι γνήσιοι Έλληνες με τους γνήσιους Γερμανούς.
Το Ευρωπαϊκό πλάσμα απογοήτευσε τον Γερμανικό θεό. Εμείς οι κλασσικοί Έλληνες ξέρουμε: δεν γινόταν αλλιώς. Αυτή είναι η Γερμανική Ματαιότητα κατά Nietzsche. Αυτή είναι η μοίρα του Υποκειμένου. Είμαστε ο ελεύθερος Λαός του Πεπρωμένου. Είναι ο σκλάβος Λαός της Μοίρας.
Αλλά η ηρωική Γερμανική ψυχή δεν το δέχεται αυτό και σφαδάζει. Όπως ο Wotan στη Βαλκυρία του Wagner, εγκαταλείπεται εν απογνώσει στους ιστούς της αράχνης που ο ίδιος έπλεξε, δούλος στην τεχνητή τάξη της βούλησής του, και πράττει εναντίον εαυτού υπέρ της α-νόητης τάξης του – αλλά προσδοκά όχι εσχατολογική Ανάσταση Νεκρών για να λυτρώσει τη νέκρα του αλλά τον Εκλεκτό Ήρωα, τον Υπέρτατο Άνδρα, τον Ελεύθερο, δηλαδή τον Φυσικό Άριστο, τον πνευματικό Έλληνα του Ελληνισμού, την τέλεια ανθρώπινη φύση. Που έρχεται με αδήριτη αναγκαιότητα ως Siegfried, με τη Χαρά της Νίκης να είναι όμως ο καθολικός κοσμικός όλεθρος του Λυκόφωτος των Θεών.
Ελευθερία και Κάλλος.
Ο Ernst Curtius, ανασκαφέας της Ολυμπίας, τον είχε ήδη διατυπώσει τον πόθο της Γερμανικής ψυχής, αναφερόμενος στο νόημα της Ολυμπίας:
Was dort in dunkler Tiefe liegt ist Leben von unseren Leben

(«ό,τι κείται εκεί σε σκοτεινό βάθος είναι Ζωή από τη δική μας ζωή»).
Και πιο πριν, στις αρχές της Γερμανικής Ανόρθωσης, είχε τραγουδήσει τον ίμερο για την αρχαία Ελλάδα ο Μεγάλος Λυρικός Ποιητής της Γερμανίας:

Was ist es, das
An die alten seligen Küsten
Mich fesselt, daß ich mehr noch
Sie liebe, als mein Vaterland?
Den wie in himmlische
Gefangenschaft verkauft
Dort bin ich, wo Apollo ging
In Königsgestalt,
Und zu unschuldigen Jünglingen sich
Herabließ Zeus und Söhn' in heiliger Art
Und Töchter zeugte
Der Hohe unter den Menschen.

Friedrich Hoelderlin, Der Einzige, Erste Fassung.

(«Τι είναι αυτό, που
Στις αρχαίες μακάριες ακτές
Με γοητεύει, ώστε ακόμη πιο πολύ
Να τις αγαπώ κι απ' την πατρίδα μου;
Γιατί σαν σε ουράνια
Δουλεία πουλημένος
Βρίσκομαι εκεί, όπου εβάδιζε ο Απόλλων
με βασιλική μορφή,
Και σε αθώους εφήβους
Κατέβαινε ο Ζευς, και γιους με άγιο τρόπο
Και κόρες έσπερνε
Ο Υψηλός εν μέσω των θνητών»).
Ο Μοναδικός, Πρώτη εκδοχή.

Και στενά ο Ποιητής είχε συνδέσει τα Πεπρωμένα της Γερμανίας, που προφητεύοντας την βλέπει να μεγαλειώνεται στο «Τραγούδι του Γερμανού» του, σε συνέχεια του Ελληνικού Πνεύματος που μετοίκησε το Δαιμόνιο στη Βόρεια Χώρα του.

***

Πριν την τελευταία αποτυχημένη προσπάθεια του Τευτονικού να επανοικειωθεί το Ευρωπαϊκό κτίσμα του, η Γερμανία διατύπωσε τη σχέση της προς το Ελληνικό με συμβολική μεγαλοπρέπεια στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1936 στο Βερολίνο.
Οι αγώνες ονομάσθηκαν «Ολύμπια» και το Στάδιο που οικοδομήθηκε για να τελεστούν «Olympia-Stadion», όχι "Deutsche Kampfbahn" («Γερμανική Αρένα Μάχης») όπως είχε προταθεί. (Εχρειάστηκε η υψηλή νεύση του ίδιου του Φύρερ για να προκριθεί ο αρχαιοελληνικός τύπος). Στον αγώνα μεταξύ των δυο ονομασιών εκφράστηκε και πάλι η αντιπαράθεση Γερμανικού Υποκειμένου και Γερμανικού Έρωτα του Κλασσικού, αντίφαση

που σπαράζει τη Γερμανική Ψυχή δια των αιώνων.
Πίσω από το Στάδιο κατασκευάζεται ένα Freilichtbühne σε μορφή αρχαίου θεάτρου. Εκεί εκτελείται στις 9 και 16 Αυγούστου 1936 η όπερα «Ηρακλής» του Handel, εις ύμνον του Ηρακλή, ενός Βόρειου Ήρωα, οικειοποιημένου πάντως από τους Δωριείς, που κατά τις μνήμες των Γερμανών είχε επισκεφθεί τη Γερμανία, όπως μας πληροφορεί ο Tacitus (Germania, 3). Εξάλλου στις 3 Αυγούστου 1936 ανεβάζεται η «Ορέστεια» του Αισχύλου από το Staatliches Schauspielhaus του Βερολίνου. Οι Ολυμπιακοί Αγώνες πλαισιώνονται από αποφασιστική αναφορά στον Κλασσικισμό.
Η επίσημη υποδοχή των εθνικών αποστολών στο Βερολίνο γίνεται μπροστά στον Βωμό της Περγάμου, στο Altes Museum, όπου ο Bernhard Rust (Υπουργός Παιδείας της Γερμανίας) εξυμνεί:

«Οι σύγχρονοι Ολυμπιακοί Αγώνες ξαναβρήκαν τις βαθύτερες ρίζες τους… σε έναν νέο κόσμο, τον Κόσμο του Μύθου, που αρχίζει να διαπερνά και να γονιμοποιεί τη σκέψη μας, όπως και οι Έλληνες, στο απόγειο του πολιτισμού τους, ζούσαν από το Πνεύμα του Μύθου» (Völkischer Beobachter, 31 Ιουλίου 1936, σελ. 3).

Οι αγώνες, το Πνεύμα του Ελληνισμού στη Γερμανία, αποτυπώνονται στην επίσημη ταινία της Leni Riefenstahl “Olympia”, σε δυο μέρη. [Δείτε την αρχή και των δύο, υπάρχουν στο διαδίκτυο]. Το πρώτο μέρος ονομάζεται “Fest der Völker” (Εορτή των Λαών) και το δεύτερο επιγράφεται “Fest der Schönheit”, «Εορτή της Ομορφιάς». Στο πρώτο, από αρχαία ερείπια και τον Παρθενώνα περνάμε σε αρχαία αγάλματα τα οποία κινούνται σαν ζωντανά και τελικά εκθαμβωνόμαστε από την περίφημη σκηνή όπου ο Δισκοβόλος του Μύρωνος μεταμορφώνεται σε ζωντανό άνθρωπο με σάρκα και οστά, και τη μορφή του Γερμανού Δεκαθλητή Erwin Huber, σώμα απαράμιλλου κάλλους.
[Τον Δισκοβόλο Lancelotti, Ρωμαϊκό αντίγραφο του έργου του Μύρωνα, αγόρασε η Γερμανία για το Μουσείο του Μονάχου, αντί μεγάλου ποσού, από το Ιταλικό κράτος. Στον λόγο που εκφωνεί για την υποδοχή του αγάλματος στις 20 Ιουλίου 1938, ο Χίτλερ διακηρύσσει:

«Θα βρείτε εδώ ένα κριτήριο μέτρησης για τα προτάγματα και τα επιτεύγματα της εποχής μας. Θα στραφείτε στο ωραίο και το υψηλό, ώστε ο λαός μας και η τέχνη μας να αντέξουν εξίσου στο κριτικό βλέμμα των χιλιετιών»].

Για πρώτη φορά τότε επιτελείται η αφή του Ολυμπιακού πυρός στην Ολυμπία από τον Ήλιο (22 Ιουλίου 1936) και διενεργείται η Λαμπαδηδρομία από την Ολυμπία στο Βερολίνο. Πρώτος Λαμπαδηδρόμος στην ιστορία των Ολυμπιακών Αγώνων επιλέχτηκε ο Κωνσταντίνος Κονδύλης, εξαιρετικού κάλλους. Στην ταινία της Riefenstahl, του Λαμπαδηδρόμου είναι η αφή του ιερού πυρός, μόνου προς μόνο.
Ο Γερμανικός Κλασσικισμός είχε την επικύρωση της ανώτατης αρχής της Γερμανίας τότε. Ο Adolph Hitler έλεγε στα εγκαίνια της Μεγάλης Έκθεσης Γερμανικής Τέχνης στο Μόναχο , 18 Ιουλίου 1937:

«Αθλητικοί αγώνες, διαγωνισμοί, αθλοπαιδιές, σκληραγωγούν εκατομμύρια νεαρά σώματα και μας τα δείχνουν ολοένα και περισσότερο από μια οπτική την οποία δεν γνωρίζαμε, εδώ και χίλια χρόνια ίσως. Ένας νέος ανθρώπινος τύπος, που ακτινοβολεί ομορφιά, τείνει να αναπτυχθεί […]. Αυτό τον τύπο ανθρώπου τον είδαμε να προβάλλει στα μάτια όλου του

κόσμου για πρώτη φορά τον περασμένο χρόνο, κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων […]».

Τη θεωρητική επεξεργασία της θέσεως περί σωματικοπνευματικής ολότητας και τελείωσης στον φυσικό άνθρωπο είχε κάνει ο Hans Surén, αξιωματικός της Reichswehr, με το βιβλίο του "Mensch und Sonne. Arisch-olympischer Geist" (Άνθρωπος και Ήλιος. Το Άρειο-Ολυμπιακό Πνεύμα, πρώτη έκδοση 1924, δεύτερη για τους Αγώνες 1936 και τρίτη το 1940).
Ο θεωρητικός του ΕθνικοΣοσιαλισμού Alfred Rosenberg το διατύπωνε γενικότερα και επιγραμματικά:

«Το όνειρο της βόρειας ανθρωπότητας έλαβε την ωραιότερη μορφή του στην Ελλάδα» (Der Mythus des zwanzigsten Jahrhunderts, σ. 34).
Η διαφορά και απόσταση μεταξύ της «ωραιότερης μορφής» και της Γερμανικής πραγματικότητας γινόταν αντιληπτή ως τεράστια. Εξομολογείτο ο Χίτλερ στον Albert Speer (Erinnerungen, 1969, p. 110):

«Κοιτάξτε τα ωραία σώματα που έχουμε σήμερα. Μόνο, όμως, έπειτα από έναν αιώνα θα κατορθώσει η νεολαία μας, χάρη στον αθλητισμό, να προσεγγίσει ξανά τα ελληνικά ιδεώδη. Είναι τρέλα το ότι παραμελήθηκε το σώμα κατά τους περασμένους αιώνες. Σε αυτό ακριβώς, όμως, διαφέρει η εποχή μας από όλες τις εποχές που μας χωρίζουν από την Αρχαιότητα».

Στον εσωτερικό αγώνα της Γερμανικής ψυχής μεταξύ αόριστου Υποκειμένου και Τελείας Μορφής, μεταξύ Γερμανικών απαρχών και Έρωτα του Κλασσικού, ο Χίτλερ ήταν με τη δεύτερη ροπή. Στο Ημερολόγιό του ο Goebbels σημειώνει σε μια καταχώριση με ημερομηνία 8 Απριλίου 1941, την στιγμή της εισβολής στην Ελλάδα – ότι ο Φύρερ:

«μισεί τον χριστιανισμό, επειδή κατέστρεψε καθετί ευγενές στην ανθρωπότητα. Ο Schopenhauer λέει ότι ο χριστιανισμός και η σύφιλη αποξένωσαν τους ανθρώπους και τους έκαναν δυστυχισμένους. Οποία αντίθεση ανάμεσα σε έναν Δία, που χαμογελά με σοφία και καλοσύνη, κι έναν σταυρωμένο Χριστό που μορφάζει από πόνο! […] Οποία απόσταση ανάμεσα σε έναν τόσο σκυθρωπό καθεδρικό κι έναν αρχαίο ναό, διαυγή και ελεύθερο! [...] Ο Φύρερ δεν θέλει να ακούσει κουβέντα για το γοτθικό ύφος, μισεί τον ζοφερό και χαμερπή μυστικισμό. Θέλει διαύγεια, φως, ομορφιά. Αυτό είναι το ιδεώδες της εποχής μας».

***

Αλλά το έχω διεξοδεύσει πολλαχώς και συγκλινόντως: ο Έρωτας του Γερμανικού προς το Κλασσικό Κάλλος, τη Φυσική Τελειότητα και τη Φυσική Ελευθερία είναι εγγενώς ανικανοποίητος.
Η δεύτερη φαινόμενη λύση του Γερμανικού Δράματος είναι μάταιη. Ο Siegfried αποτυγχάνει, συμπαρασύροντας στην κατάρρευση τη Walhalla των θεών. Ο ελεύθερος Γερμανός είναι αντίφαση στους όρους. Όπως και ο όμορφος Γερμανός, με το κλασσικό νόημα: την παντελή κυριαρχία της Μορφής. Γιατί για να γίνει όμορφος και ελεύθερος ο Γερμανός πρέπει να

έρθει στον χώρο και στο οικείο πνεύμα του χώρου του Ελληνισμού. Θα ήταν υπέροχα όμορφος και ελεύθερος εδώ.
Αφού ο Έρωτας του Κλασσικού είναι άπορος για το Τευτονικό και η οδός ταύτισης αδιέξοδος, μένει η υποταγή στη Μοίρα που μοίρανε ο ίδιος. Ο Wotan. Ξέρει ότι έρχεται το τέλος. Είναι αρκετά φυσικός, και αρκετά ελεύθερος και αρκετά όμορφος, ώστε να μη βρίσκει ανακούφιση στα εσχατολογικά οράματα ουτοπικής λύτρωσης του Ευρωπαϊσμού. Ο Wotan έχει άπειρη θλίψη. Πειθαρχεί στην τεχνητότητα που η βούλησή του έπλεξε. Και περιμένει χωρίς τη χαρά της ζωής το πικρό τέλος.

* * *

Η Γερμανία σηκώνει πάλι τα βάρη και τις αμαρτίες του κτίσματός της, της αισχρής Ευρώπης. Και η Γερμανία ξέρει τη μοιραία της ματαιότητα, είτε ως δέσμιος Κυριάρχης Wotan είτε ως Ελεύθερος Ήρωας Siegfried. Ο Κλασσικός εγώ συμ-παθώ και συμ-πονώ τον ξανθό πολεμιστή, τον ηλιόστροφο Winckelmann, τον Πινδάρειο Hölderlin, τον Διονυσιακό λάτρη του Ήλιου Nietzsche, ακόμη και τα γλυπτά του Josef Thorak και του Arno Breker.
Αλλ' εις μάτην.
Ματαιότης όμως όχι ματαιοτήτων αλλά σκοπιμοτήτων.
Γιατί με τον Γερμανικό Έρωτα του Κάλλους και της Ελευθερίας ματαιώθηκε η Ευρωπαική γέννα της ασχήμιας και της δουλοσύνης.
Γνωρίζω.
Μερικοί τους, γνωρίζουν.

***

Κείμενο Χαρούμενης Γνώ σης

Το Τέλος της Βαρβαρικής Εποχής
Οικονομική Τάξη και Πολιτική Βουλησιαρχία

«Δεν υπάρχει τρόπος να αποφευχθεί η τελική κατάρρευση μιας διέγερσης που επιτεύχθηκε με πιστωτική επέκταση. Το θέμα είναι μόνο εάν η κρίση θα έλθει νωρίτερα ως αποτέλεσμα εθελούσιας εγκατάλειψης περαιτέρω πιστωτικής επέκτασης, ή αργότερα ως η τελική και ολοκληρωτική καταστροφή του υποκειμένου νομισματικού συστήματος».
Ludwig von Mises, Human Action, A Treatise on Economics, 1949

Η οντολογία καθορίζει και την οικονομία. Η θεωρία του όντος ως όντος (τὸ ὂν ᾗ ὂν του Αριστοτέλη) εμπεριέχει τις θεωρίες κάθε επιμέρους πεδίου του όντος. Η Μεταφυσική είναι το θεμέλιο όλων των επιστημών. Η ενότητα των επιστημών του ανθρώπου και των επιστημών της φύσεως εδράζεται στέρεα στην ίδια βάση. Η δομή κάθε επιστήμης είναι η ίδια ακριβώς γιατί η μορφή κάθε όντος υπακούει στον ίδιο Νόμο του Είναι. Ο Λόγος του Όντος είναι η κοσμική τάξη της ύπαρξης και εν ταυτώ ο Κανόνας της Σκέψης, Κανόνας ουσίας και όχι σχήματος, κανόνας οργανικός και όχι μηχανικός.
Την κλασσική οικονομική θεωρία έχω πολλές φορές προσεγγίσει στα Σεμινάρια, και από διαφορετικούς δρόμους.
[Για τη γενική Θεωρία της Οικονομίας οντολογικά θεμελιωμένης δείτε Apostolos L. Pierris, Value and Knowledge. The Philosophy of Economy in Classical Antiquity, 2000. Για άλλες σχετικές εργασίες μου συμβουλευτείτε τον ιστότοπο του Ινστιτούτου, Τμήμα Research Projects, κατηγορία Value, Money and Credit in Ancient Greek Market Economy. Για εφαρμογές της θεωρίας στον σύγχρονο προβληματισμό υπάρχουν διάσπαρτες μελέτες και άρθρα μου, στο Τμήμα Varia του ιστοτόπου, όπως επίσης και στα Seminars και στα Research Projects].
Η αξία ενός πράγματος εκφράζεται στη χρησιμότητά του. Τα στοιχεία της οικονομίας είναι ακριβώς τα αγαθά (περιλαμβανομένων των υπηρεσιών, πράγματα δηλαδή και λειτουργίες), όπου με την αρχαία έννοια αγαθό είναι το ωφέλιμο. Η οικονομική χρησιμότητα ενός αγαθού για τον άνθρωπο εξαρτάται από την επιθυμία και την ανάγκη της φύσης του για αυτό αφενός και από τη δυσχέρεια διαθεσιμότητας του αγαθού αφετέρου. Όσο εντονότερη είναι η ανάγκη και όσο δυσκολότερη η δυνατότητα ικανοποίησής της, τόσο μεγαλύτερη είναι η αξία και χρησιμότητα του αγαθού που θα την εκπληρώσει.
Βέβαια, η βαθύτερη θεωρία εξηγεί ότι οι δυο παράμετροι δεν δίνουν παρά μια και την αυτή διάσταση ωφέλιμης αξίας: η φύση του ανθρώπου επιζητεί διακαότερα τα δυσκολότερα. Ή αντιστρόφως: δυσχερέστεροι να επιτευχθούν είναι οι υψηλότεροι σκοποί του ανθρώπου κατά την ανάγκη της φύσης του.
Αλλά παρά τη μεταφυσική αυτή σύμπτωση, είναι χρήσιμο να κρατηθούν χωριστά στην οικονομική θεωρία οι δυο εκείνες παράμετροι χρησιμότητας γιατί έτσι διευκολύνεται η κατανόηση βασικού οικονομικού θεωρήματος. Η διαθεσιμότητα των αγαθών είναι συνάρτηση της ανθρώπινης παραγωγικής δραστηριότητας. Αυτό μας δίνει την προσφορά των αγαθών. Από το άλλο μέρος, η πραγματική χρήση των αγαθών προς ικανοποίηση είναι συνάρτηση των ανθρώπινων επιθυμιών και αναγκών. Αυτή λοιπόν συνιστά την ενεργό ζήτηση των αγαθών. Η οριακή ισορροπία προσφοράς και ζήτησης ορίζει την οικονομική αξία ως χρησιμότητα των διαφόρων αγαθών, δηλαδή την τιμή τους στα πλαίσια ενός ανθρώπινου συστήματος συμβίωσης και συνέργειας.

Ιδιαιτερότητες των ατόμων (των μερικών φανερώσεων της ανθρώπινης ουσίας) αφενός και ποικίλες εξωτερικές περιστάσεις αφετέρου διαφοροποιούν την άμεση ανάγκη ή επιθυμία συγκεκριμένου ανθρώπου υπό συγκεκριμένες συνθήκες για συγκεκριμένο αγαθό. Ορέγεται κανείς με τελείως άλλη ένταση ένα αγαθό αν μόλις έχει απολαύσει ένα όμοιο, αν έχει μεσολαβήσει διάστημα από την ικανοποίηση της ίδιας ανάγκης ή αν έχει επί πολύ στερηθεί την πλήρωσή της. Η επιθυμία είναι ανάλογη της κενότητας που έχει προκαλέσει η απουσία ενός αγαθού, και η ηδονή και ευχαρίστηση είναι ανάλογη της απόστασης αυτού του κενού από την κατάσταση πλήρωσης. Επιπλέον, ένας προτιμά να τρώει καλύτερα, άλλος να ενδύεται ωραιότερα. Ένας να κοιμάται σε καλύτερο κρεββάτι σπίτι του, άλλος να ακούει μουσική εκεί από υψηλής πιστότητας σύστημα. Ένας θέλει να έχει ομαλότερη απόλαυση ζωής, άλλος επιδιώκει αιχμές έντονων ρυθμών. Και ούτω καθεξής επ' άπειρον. Η μερικότητα δεν σταματά, δεν ορίζεται, δεν περαίνεται και περατούται κατ' αρχήν: κάθε μερικό ον είναι μια απόλυτη ιδιαιτερότητα κατά τι τουλάχιστον. Αλλά οι μεγάλοι αριθμοί επαναφέρουν τον οντολογικό εστιασμό στην ουσιώδη μορφή όλων των σχετικών μερικοτήτων. Οι ιδιοσυγκρασιακές ιδιαιτερότητες και οι περιστασιακές διαφοροποιήσεις αλληλοαναιρούνται και αλληλοακυρώνονται και μένει ως μέσος όρος ο ιδεώδης τύπος, το αρχετυπικό είδος.

Αυτά από τη μεριά της ζήτησης και κατανάλωσης. Αλλά και από την άλλη μεριά της ανθρώπινης δραστηριότητας, της παραγωγής και της προσφοράς, οι ιδιαιτερότητες της ατομικότητας είναι πανταχού παρούσες. Το ιστόγραμμα δυνατοτήτων που ορίζει ένα μερικό ανθρώπινο ον, δίνει (εξαρτωμένου του αποτελέσματος και εκ των κοινωνικών συνθηκών και των ατομικών περιστάσεων) άλλη δυναμική ικανοτήτων για καθένα χωριστά, που μετακυλίεται ως άλλο σχήμα παραγωγικής δραστηριότητας για τον καθένα. Αλλά πάλι οι μεγάλοι αριθμοί εξισώνουν τις ατομικές διαφορές των μερικών όντων, όχι σε ένα αυθαίρετο ή εμπειρικό μέσο όρο, αλλά στο σταθεροποιημένο μέτρο της ουσίας αυτών των μερικών ατομικοτήτων. Και εκεί ικανότητες και δραστηριότητες ιεραρχούνται αχρονικά και αρχετυπικά κατά τη μορφή της φύσης του ανθρώπου. Απλές σωματικές πράξεις είναι ευκολότερες από έντεχνες διαδικασίες. Αυτές από δραστηριότητες που περιλαμβάνουν υψηλό βαθμό γνωστικής λειτουργίας. Κ.ο.κ. στα επιμέρους και στα γενικότερα.

Οι Μεγάλοι Αριθμοί αφαιρούν επομένως τις ιδιαιτερότητες ατομικών ιδιοσυγκρασιών και στιγμιαίων περιστάσεων, ώστε να απομένει ο κοινός τόπος που είναι η ανθρώπινη ουσία. Αυτό δεν είναι εμπειρικό αξίωμα αλλά οντολογικό θεώρημα. Και εδώ έγκειται η υπερβάλλουσα αξία της Ελληνικής Κλασσικής θεωρίας απέναντι στην Ευρωπαϊκή Κλασσική και Νεοκλασσική Οικονομολογία: ο Λόγος του Όντος εξηγεί το γιατί των εμπειρικών διαπιστώσεων (Εμπειρισμός) ή απαιτήσεων (Ευρωπαϊκή Κριτική Φιλοσοφία). Ο Ελληνικός Λόγος αποκαλύπτει αιτία, ουσία και μορφή, φανερώνει το κρύφιο μυστήριο του όντος, το νόημα της ύπαρξης, και δεν αρκείται στη διάγνωση του γεγονότος.

Σκεφτείτε τον περίπλοκο τύπο των εξισώσεων που διέπουν το οικονομικό πεδίο. Από τη μια το τι θέλουν και πόσο το θέλουν τα άτομα μιας κοινωνίας ή ενός συστήματος σε συνάρτηση προς τον χρόνο. Από την άλλη το τι μπορούν και πόσο δύσκολα μπορούν να το παραγάγουν τα ίδια αυτά μέλη του ανθρώπινου συνόλου σε μια επαρκώς μακρά μονάδα χρόνου. Σε ένα ευσταθές σύστημα τα δυο ποσά αξίας για κάθε αγαθό πρέπει να είναι εξ ορισμού ίσα. Δηλαδή η ποσότητα του αγαθού στο σύστημα να είναι τέτοια ώστε να ισορροπεί στο όριο το πόσο το θέλουν οι άνθρωποι με το πόσο δύσκολα το παράγουν. Και επειδή τα αγαθά συμπλέκονται μεταξύ τους, όπως και συνεξαρτώνται οι ανθρώπινες επιθυμίες και ανάγκες, καθώς και οι ανθρώπινες ικανότητες και παραγωγές, η ισορροπία προσφοράς και ζήτησης

είναι γενικευμένη. Ισχύουν σταθερές τιμές των αγαθών σε ένα φυσικό οικονομικό σύστημα. Σταθερές στη συγχρονική σχέση μεταξύ τους και σταθερές στη χρονική ακολουθία για εύλογες χρονικές περιόδους.
Ο βαθύτερος λόγος αυτής της γενικευμένης ισορροπίας ενός φυσικού οικονομικού συστήματος είναι το ταυτολογικό γεγονός ότι καταναλωτής και παραγωγός συμπίπτουν. Ο άνθρωπος ως είδος, η πληρότητα της ανθρώπινης φύσης ως μορφή, είναι ο μοναδικός παραγωγός και καταναλωτής. Στην Οντολογία θεμελιώνεται, όπως είπα, η Κλασσική Οικονομία.
Αυτό που περιγράφει η Γενικευμένη Ισορροπία Προσφοράς και Ζήτησης δια μέσου της ευστάθειας αξιών και τιμών των αγαθών είναι το οικονομικό πεδίο πρώτης τάξεως. Η οικονομική πραγματικότητα είναι βέβαια πολύ πιο σύνθετη.
Η ανθρώπινη οργάνωση της παραγωγής, υπό κατάλληλες συνθήκες μεγέθους και πολιτισμού της κοινωνίας, δημιουργεί πλεονάσματα και συσσωρεύσεις αγαθών. Τα ακατανάλωτα αγαθά είναι το Κεφάλαιο, το οποίο έτσι υπάρχει ευθύς εξ αρχής, και ο ρόλος του γίνεται καθοριστικός ήδη με τις πρώτες σημαντικές κρατικές υποστάσεις.
Τα συσσωρευμένα αγαθά ως κεφάλαιο είναι αξία και χρησιμότητα. Η χρησιμοποίησή τους είναι η επένδυση. Ορθολογική κατανομή επένδυσης προϋποθέτει ροή κεφαλαίου από το σημείο συγκέντρωσης στο σημείο επένδυσης. Αυτή η οδός ροής είναι η Πίστις. Ο Δανεισμός είναι οργανικό στοιχείο μιας ορθολογικής οικονομίας, άρα αναπόδραστο στοιχείο της ανθρώπινης οικονομίας, αφού η ουσία του ανθρώπινου όντος είναι η λογικότητά του. Με αυτόν τον τρόπο, δια της Πίστεως, εξασφαλίζεται σε ένα φυσικό σύστημα μια γενικευμένη ισορροπία δεύτερης τάξεως μεταξύ παραγωγής, κατανάλωσης, αποταμίευσης και επένδυσης.
Δανεισμός και Πίστις υπήρχαν και πριν τη γέννηση του πλήρους χρήματος, π.χ. στις Αυτοκρατορίες των Μεγάλων Ποταμών της Μέσης Ανατολής και της Αιγύπτου. Το τρίτο βήμα συντελέστηκε στον οριακό Ελληνικό χώρο της Ιωνίας με τη γέννηση ακριβώς του χρήματος. Χρήμα, όπως έχω αναλύσει πολλές φορές, και όπως το εκφράζει διαπρύσια η ίδια η λέξη, είναι αφηρημένο αγαθό, αφηρημένη αξία, αφηρημένη χρησιμότητα που μπορεί να μετασχηματιστεί ακαριαία, δια της στοιχειώδους πράξεως της αγοράς, ενός αγαθού ή της επενδύσεως, σε οποιαδήποτε συγκεκριμένη χρησιμότητα και αξία. Η αφηρημένη αξία του χρήματος θεμελιώνει την απόλυτη ρευστότητά του προς αγαθά και επενδύσεις. Αυτή η ρευστότητα δίνει αποφασιστική ώθηση στις ανταλλακτικές συναλλαγές και στην πίστη, διευκολύνοντάς τις.
Μια νέα γενικευμένη ισορροπία τρίτης τάξεως αναδύεται έτσι, σε ένα φυσικό σύστημα, μεταξύ πραγματικής οικονομίας και χρήματος.
Η ποσότητα του χρήματος δεν είναι ανεξάρτητη μεταβλητή της οικονομίας, αλλά είναι συνάρτηση της πραγματικής οικονομικής δραστηριότητας στην παραγωγή, το εμπόριο και τις επενδύσεις, ακριβώς όπως και η ποσότητα οποιουδήποτε συγκεκριμένου αγαθού. Η ποσότητα ενός οποιουδήποτε αγαθού που παράγεται σε ένα φυσικό σύστημα είναι εκείνη ακριβώς που εξισορροπεί τη ζήτηση γι' αυτό το αγαθό, έτσι ώστε να ισχύουν ταυτόχρονα και όλες οι άλλες εξισώσεις προσφοράς και ζήτησης για όλα τα συνεξηρτημένα αγαθά της οικονομίας. Οι ισορροπίες αυτές εξασφαλίζονται γιατί ένα φυσικό σύστημα ορίζεται ακριβώς από τον θεμελιώδη νόμο κατά τον οποίο οποιαδήποτε απομάκρυνση από την κατάσταση ισορροπίας προκαλεί ροπή επιστροφής σ' αυτήν ανάλογη προς την απομάκρυνση.
Η εφαρμογή του Θεμελιώδους Νόμου εξειδικεύεται σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση. Αλλά

ισχύει και για το χρήμα, ως αφηρημένο αγαθό, με συγκεκριμένη υπόσταση, όπως και για κάθε συγκεκριμένο αγαθό. Ανισορροπία οποθενδήποτε προερχόμενη μεταξύ χρήματος και πραγματικής οικονομίας σημαίνει γενικό πληθωρισμό ή φούσκες αξιών (δηλαδή πληθωρισμό ορισμένου τύπου αγαθών). Η γενική υπερτίμηση αγαθών ή η υπερτίμηση ορισμένης κλάσης αγαθών σημαίνει κατ' ουσίαν εσωτερική υποτίμηση του νομίσματος. Περισσότερο χρήμα κάνει την δουλειά λιγότερου χρήματος. (Παράλληλα φαινόμενα είναι η υπερπαραγωγή που προέρχεται από υπερεπένδυση και η υπερκατανάλωση που προκαλείται από τεχνητή υπερζήτηση). Τώρα σκεφτείτε το νόμισμα να είναι μετατρέψιμο σε χρυσό ή άργυρο. Ακόμη και σε ένα Νεωτερικό Κράτος, όπου το Κράτος έχει το μονοπώλιο του νομίσματος, το Κράτος θα έπρεπε τότε να διαθέτει περισσότερο πολύτιμο μέταλλο για την ίδια ποσότητα χρήματος. Οι ισορροπίες εσωτερικής αξίας και εξωτερικής ισοτιμίας του νομίσματος θα έτειναν αφ' εαυτών να διορθώσουν την αρχική ανωμαλία. Και αυτός είναι ένας από τους τρόπους που η αυτορρύθμιση θα επιτυγχανόταν.
Σε ένα νομισματικό σύστημα χωρίς κάποια αγκύρωση σε σταθερότητα νομισματικής αξίας, το νομισματικό είναι θέμα πολιτικής του Κράτους. Αν αφεθεί ή επιδιωχθεί υπερπαρουσία χρήματος, και εάν γενικός πληθωρισμός αποφευχθεί με τη διοχέτευση του χρήματος σε ειδικές οδούς ευκολίας, τότε θα δημιουργηθούν φούσκες αξιών ή/και υπερεπένδυση ή/και υπερκατανάλωση, αναλόγως των ειδικών υπαρχουσών διοχετεύσεων. Η εντονότερη ανάπτυξη θα είναι έργο υπερδιέγερσης, σύμπτωμα πυρετού, όχι υγείας. Για την αποκατάσταση της υγείας ο πυρετός πρέπει να πέσει. Κεφάλαιο να καταστραφεί. Περισσότερο χρήμα σε κατάσταση ανισορροπίας σημαίνει βαρύτερη νόσο. Αυτό περιγράφει ο Ludwig von Mises στην επικεφαλής περικοπή. (Η Αυστριακή Σχολή είναι η πλησιέστερη σύγχρονη προσπάθεια προς τη θεωρία του Φυσικού Συστήματος).
Οποιαδήποτε πληθώρα χρήματος και κεφαλαίου, οπωσδήποτε και να έχει τοποθετηθεί, ο,τιδήποτε και να έχει δημιουργήσει (φούσκα αξιών, ακινήτων, χρηματιστηριακών, τεχνολογίας αιχμής, παραγώγων), σε τελευταία ανάλυση ανάγεται σε αθεμελίωτο χρέος. Υπερβολική Πίστη είναι η ουσία της ανισορροπίας μεταξύ χρηματοπιστωτικών μέσων και πραγματικής οικονομίας. Η «Πίστη» εδώ έχει όλο το σημασιολογικό βάρος της. Γιατί η οικονομική πίστη από μόνη της δεν μπορεί να εξηγήσει το φαινόμενο. Το Χρήμα είναι σκληρό, σαν το Πνεύμα και σαν το Ον. Αυτοί που έχουν εργασία τον χειρισμό του, τη χρήση του χρήματος ως χρήματος, οι τραπεζίτες και τραπεζικοί οργανισμοί, δεν έχουν συναισθηματισμούς ή πιθανολογίες αταίριαστους προς τη φύση του αντικειμένου της δουλειάς τους. Η πίστη που δημιούργησε τη ΜεγαΚρίση ήταν πίστη στην εξουσία του Κράτους ως Ευρωπαϊκού τέρατος, με υπερεξουσίες. Η πίστη ήταν στον Ευρωπαϊσμό. Ότι το Κράτος δημιουργεί χρήμα, όπως και θρησκεία και ηθική. Η πίστη ήταν ότι οικονομικοί νόμοι δεν υπάρχουν όπως οι φυσικοί. Ότι οι Επιστήμες του ανθρώπου είναι άλλου είδους από τις Επιστήμες του Όντος. Ότι στις εξισώσεις των πρώτων μπορεί το Κράτος να τροποποιεί ή να παρεμβαίνει κατά τη Βούληση του Υποκειμένου.
Αυτή η πολυεπίπεδη Πίστη δοκιμάζεται τώρα στο Παγκόσμιο Σύστημα. Καταρρέει η Ιδεολογία του Ευρωπαϊκού Κράτους και των Υπερεξουσιών του.
Οι αναρχικές αγορές επιτελούν απτόητες το έργο τους. Το Χρήμα θα σώσει το Πνεύμα από την Ευρωπαϊκή Ασφυξία.
Μεγάλο το Μυστήριο του Όντος. Την κρυφιότητα του οποίου φανερώνει ο Λόγος του Όντος.

***

Στις 21 Ιουνίου ο οίκος αξιολόγησης Moody's υποβάθμισε 15 διεθνείς χρηματοπιστωτικούς κολοσσούς, Τράπεζες και Οργανισμούς Ασφαλιστικούς και Επενδυτικούς, ακριβώς αυτούς που είναι ενεργοί και άρα εκτεθειμένοι σε «παγκόσμιες λειτουργίες αγορών κεφαλαίου». Ο γενικός λόγος είναι ότι «όλες οι Τράπεζες που θίγονται από τις σημερινές πράξεις υποβάθμισης έχουν σημαντική έκθεση στη μεταβλητικότητα και τον κίνδυνο υπερβολικών ζημιών ενδογενών στις δραστηριότητες των αγορών κεφαλαίου». Η συγκεκριμένη εκτίμηση του Οίκου για το παγκόσμιο οικονομικό περιβάλλον που αιτιολογεί την απόφαση υποβάθμισης είναι εξαιρετικά σημαντική και συγκλίνει ως προς τα αποτελέσματα, αν δεν συμπίπτει ως προς την αρχή και αιτία, με τις αναλύσεις που σας έχω παρουσιάσει. Έχει ως εξής:

«Αν και ο Moody's αναγνωρίζει τη σαφή πρόθεση των Κυβερνήσεων σε όλον τον κόσμο να μειώσουν την υποστήριξη για δανειστές, το πλαίσιο πολιτικής σε πολλές χώρες παραμένει υποστηρικτικό προς το παρόν, όχι το λιγότερο λόγω της οικονομικής καταπόνησης που εκπηγάζει αυτόν τον καιρό από την Ευρωζώνη και τις δυνητικές συστημικές επιπτώσεις μεγάλων, άτακτων τραπεζικών καταρρεύσεων και της δυσκολίας αναδιάλυσης μεγάλων, σύνθετων και διασυνδεμένων οργανισμών.
Εντούτοις, αντικατοπτρίζοντας το γεγονός ότι η κυβερνητική στήριξη είναι πιθανό να γίνει λιγότερο σίγουρη και προβλέψιμη με τον χρόνο, ο Moody's έθεσε αρνητική προοπτική σε ορισμένες διατηρούμενες αξιολογήσεις οντοτήτων που επηρεάζονται από τις σημερινές υποβαθμίσεις, ιδιαιτέρως στο επίπεδο των Επενδυτικών Εταιρειών, … Η άποψη του Moody's περί της στήριξης συνεκτιμά τις προσπάθειες από πολιτικούς παγκοσμίως να δημιουργήσουν καθεστώτα επίλυσης και διάσωσης που θα επιτρέπουν πιο ευλύγιστη και περιορισμένη στήριξη σε ένα σενάριο καταπόνησης».

Τα λέει όλα όσα αναλύω, καιρό τώρα, με την επαγγελματική γλώσσα του.
Η αιτία της Κρίσης είναι υπερβολική ποσότητα χρήματος και κεφαλαίου στο παγκόσμιο σύστημα. Το εργαλείο καταπόνησης με το οποίο ασκείται όλη η πίεση από την ανισορροπία του παγκόσμιου συστήματος είναι το Χρέος. Το σημείο καταπόνησης όπου ασκείται η δράση του μέσου καταπόνησης είναι η Ευρωζώνη.
Ουαί τοις Φιλισταίοις και τοις Υποκριταίς.

* * *

Η Διακήρυξη και το Πλάνο Δράσης της πρόσφατης ετήσιας Συνόδου των G20 στο Los Cabos του Μεξικού, επίσης υπογραμμίζουν τη βεβαιότητα των αναλύσεών μου.
Υπάρχει βέβαια αφόρητος βερμπαλισμός αφού ομιλούν πολιτικοί και πολιτικοί χωρών εν διαστάσει συμφερόντων, και αφού οι ΗΠΑ, η ηγεμονική δύναμη, εκπροσωπείται από την ασθενική διακυβέρνηση Obama, αλλά εδώ, σε αντίθεση προς τους G8, μετέχουν και οι μεγάλες αναπτυσσόμενες χώρες και οι ανερχόμενες παγκόσμιες δυνάμεις. Οπότε περισσότερες αλήθειες λέγονται, έστω και διπλωματικότερα.
Οι αναπτυσσόμενες χώρες κατήγγειλαν τις ανεπτυγμένες ότι πνίγουν τον κόσμο με άφθονο χρήμα για να επιλύσουν προσωρινά τεράστια προβλήματα που οι ίδιες δημιούργησαν. Αυτό οφείλεται στην έλλειψη ανταγωνιστικότητας αυτών που έχουν τη μεγαλύτερη έκθεση στο χρέος, των Ευρωπαϊκών χωρών και της Ιαπωνίας ιδιαιτέρως. Έλλειψη πραγματικής

ανταγωνιστικότητας που εκφράζεται με την ανάγκη υιοθέτησης μεταρρυθμίσεων στις αγορές τους, προς μεγαλύτερη απελευθέρωση από τον «Καπιταλισμό του Ρήνου». (Μνημονεύεται ειδικά η Γερμανία, μαζί με την Ιαπωνία. Χαρακτηριστικά δείγματα κατευθυντικού Καπιταλισμού). Τέλος οι ΗΠΑ εξαιρούνται, λόγω της Ηγεμονικής τους θέσης, για 2-3 χρόνια, αναμενομένου του αποτελέσματος των Προεδρικών Εκλογών τον Νοέμβριο εκεί.
[Αλλαγή προέδρου θα σημάνει βεβαίως δραματική αλλαγή στο παγκόσμιο οικονομικό στερέωμα, ενώ η λιγότερο πιθανή επανεκλογή του Obama θα τον αναγκάσει να διοικήσει τη δεύτερη προεδρία όπως ο Clinton τη δική του. Κάτι καλύτερο από το να μείνει στην ιστορία ως ο δεύτερος Carter! Στην πραγματικότητα είναι από τους πιο αδύναμους Αμερικανούς προέδρους σε μια εποχή μάλιστα που ο Ηγεμονικός Ρόλος των ΗΠΑ απαιτούσε σαφήνεια στόχων και αποφασιστικότητα επιδίωξης και πραγμάτωσής τους].
Δείτε αποσπάσματα από το «Πλάνο Δράσης του Los Cabos για Ανάπτυξη και Δουλειές» (!).

«Οι χώρες των αναδυόμενων αγορών εξέφρασαν ανησυχίες ότι η διευκόλυνση στις νομισματικές πολιτικές των ανεπτυγμένων οικονομιών συνεισφέρει στην αύξηση τόσο στο επίπεδο και τη μεταβλητικότητα του κεφαλαίου που ρέει προς τις οικονομίες τους όσο και στη ρευστότητα άλλων χρηματοπιστωτικών μεταβλητών, περιπλέκοντας τη διαχείριση της μακροοικονομικής πολιτικής. Τα μέλη γενικώς αναγνώρισαν ότι οι εγχώριες νομισματικές πολιτικές των ανεπτυγμένων οικονομιών κατάλληλα κατευθύνονται να επιτύχουν εσωτερικούς στόχους, αναγνωρίζοντας ταυτόχρονα την ανάγκη να παραμείνουν εν εγρηγόρσει ενάντια σε δυνατή αρνητική διάχυση των πολιτικών τους».

Δηλαδή οι ανερχόμενες μεγάλες χώρες Κίνα, Ινδία, Βραζιλία κ.λπ. είπαν στις ανεπτυγμένες ότι αυτές δημιουργούν το πρόβλημα και να προσέξουν να μη μεταφερθεί και σε εκείνες. Θυμηθείτε τις αναλύσεις μου πριν λίγες εβδομάδες για την κατανομή της ζημιάς από την επερχόμενη διόρθωση της ανισορροπίας χρηματοπιστωτικών μέσων και πραγματικής οικονομίας στο παγκόσμιο σύστημα και στις επιμέρους συνιστώσες του όπως πραγματολογικά διαμορφώνονται.
Στην παράγραφο 41 της Διακήρυξης, εξ άλλου, τονίζεται:

«Επαναλαμβάνουμε τη δέσμευσή μας να κάνουμε το καθεστώς εθνικής επίλυσης (προβλημάτων χρηματοπιστωτικής καταπόνησης) συμβατό… έτσι ώστε καμία Τράπεζα ή άλλος Χρηματοπιστωτικός Οργανισμός να μην είναι "πολύ μεγάλος για να χρεωκοπήσει"». (Αυτό που είπε ο Moody's για τη χαλάρωση στήριξης των Κυβερνήσεων προς τους πιστωτές).

Και κάτι όλως ενδιαφέρον για τους προδότες και αδαείς πολιτικολογούντες οικονομολόγους και οικονομολογούντες πολιτικούς στη χώρα μας.
Δεσμεύονται οι G20 στο Πλάνο Δράσης τους, §2:

«Επανακαταφάσκουμε τη δέσμευσή μας να κινηθούμε πιο γρήγορα προς ένα σύστημα νομισματικών ισοτιμιών που να καθορίζεται από τις αγορές και να ενισχύσουμε την ευλυγισία στις νομισματικές ισοτιμίες ώστε να αντανακλώνται τα πραγματικά υποκείμενα fundamentals (θεμελιώδη μεγέθη της οικονομίας)…».

Κάθε δηλαδή οικονομία, βάσει των θεμελιωδών δομών, χαρακτηριστικών και μεγεθών της, χρειάζεται το νόμισμα που της ταιριάζει με καθορισμό της ισοτιμίας του προς άλλα στην ελεύθερη αγορά. Ηλίου φαεινότερα πράγματα.
Πώς λοιπόν προδότες και αδαείς η Ελλάδα έχει το ίδιο νόμισμα με τη Γερμανία; Έχει τα ίδια fundamentals;
Προφανώς έχει το ίδιο νόμισμα γιατί το Δοσιλογικό Καθεστώς της χώρας θέλει να μας κάνει επαρχία της «Ευρώπης», ΝεοΑποικία του Ευρωπαϊσμού.
Φανερή και ομολογημένη η προδοσία του.
Σφραγισμένη και η μοίρα του, η μοίρα των προδοτών.

***

Οι συναντήσεις των Σεμιναρίων γίνονται στην Αίθουσα Διαλέξεων του Μεγάρου Λόγου και Τέχνης, Πλατεία Γεωργίου Α’, 2ος όροφος.
Μετά την ομιλία ακολουθεί διεξοδική, ανοικτή συζήτηση.
Η εισοδος είναι ελεύθερη.

***